

Suzanne Vermeer

Zuidenwind

A.W. Bruna Uitgevers

Toen

Benidorm – juli 1988

Ken je dat gevoel? Dat gevoel dat iets voorbestemd is? Twee mensen die bij elkaar horen omdat het nu eenmaal zo is. Soms heeft een van de twee het eerder door en moet het bij de ander nog rijpen. Maar dat ze samenkomen, dat staat buiten kijf. Als het lot bepaalt dat iets moet gebeuren, dan regelt het lot dat. Drastische maatregelen worden niet geschuwd.

Ik moet erop vertrouwen dat het goed komt. Dat Tom uiteindelijk inziet dat ik veel beter bij hem pas dan Marjolein. Mooie Marjolein. Kijk haar nou staan op de dansvloer. Haar slanke lichaam beweegt sierlijk en ritmisch op de muziek. De discolampen die haar gezicht schampen, geven haar iets engelachtigs. Leggen een klein stukje bloot van haar kleurrijke karakter. Iedereen wil Marjolein zijn. Ik ook. Marjolein, mijn beste vriendin. Ik houd van haar en ik haat haar tegelijkertijd. Ik houd van haar als we samen zijn, ik haat haar als ze met Tom is. Ze weet dat ik smoorverliefd op hem ben, maar toch kon ze niet van hem afblijven. ‘Het gebeurde gewoon,’ was haar enige excuus. Ze kan iedereen krijgen die ze wil, ze heeft de jongens voor het uitkiezen, maar ze wilde Tom.

‘Peter-Jan heeft een oogje op je, Nicole,’ zei ze met een

knipoog vlak voordat we met ons vriendenclubje van acht in de bus naar Benidorm stapten. We hadden allemaal ons eindexamen havo gehaald en het was tijd om te feesten.

‘Wie weet gebeurt er wel wat tussen jullie de komende week.’

Ik trok een gezicht als een oorworm. ‘Peter-Jan. Hou eens op. Aardige jongen, hoor, maar dat is toch helemaal niets voor mij. Hij is sáái.’

‘Hij is een beetje rustig, maar best knap. Wedden dat hij een beest in bed is?’

‘Gatver, ik moet er niet aan denken.’

‘Je moet er ook niet aan denken,’ zei ze gniffelend, ‘je moet het doen!’

Het schaamrood steeg me naar de kaken en ik keek verlegen weg.

‘Voor alles is een eerste keer en deze week gaat het voor jou gebeuren. Dat ga ik persoonlijk voor je regelen.’ Marjolein ritste een zijvakje van haar tas open dat vol zat met condooms. ‘Ik heb er voor jou ook een paar meegenomen.’

Ik grimaste en voelde een steek van jaloezie toen ik dacht aan wat er met al die andere condooms ging gebeuren. Beelden van een innig verstrengelde Marjolein en Tom schoten door mijn hoofd. Ik wilde er niet naar kijken, maar ik kon de gedachte eraan niet stopzetten. Een paar weken geleden nog vroeg Marjolein of ik nog steeds verliefd was op Tom. Natuurlijk heb ik dat ontkend. Ik denk dat ze met Tom over me praat. Hij kijkt me af en toe op een bepaalde

manier aan, maar niet op de manier die ik zou willen. Alsof hij medelijden met me heeft.

Ik kijk de discotheek rond op zoek naar de anderen. Tom, in tegenstelling tot Marjolein, vind je zelden op de dansvloer – hij staat te kletsen met Mike, allebei met een biertje in de hand. Ik begrijp niet hoe zo'n aardige jongen beste vrienden kan zijn met zo iemand als Mike. Ik mag Mike niet. Hij is een hork, drinkt te veel en heeft altijd een grote mond. 'Grote bek, klein hartje,' zegt Marjolein altijd, maar ik kan dat kleine hartje maar niet ontdekken. Een paar meter links van hen staat Sander, de versierder van ons clubje, met een meisje te kletsen. Hij is een lekker ding en dat weet hij, en hij maakt er ook grif gebruik van. Ze zeggen dat hij een boekje heeft waarin hij bijhoudt met welke meisjes hij naar bed is geweest. Het zal wel. De andere twee meiden van ons clubje van acht, Joyce en Sarina, lopen gearmd langs me heen richting het toilet. Die twee kunnen niets zonder elkaar, wat ook wel weer apart is. De een een echt feestbeest, de ander de ultieme sportieveling. Ik ben benieuwd hoe het ons zal vergaan als we uitwaai-eren over het land om te gaan studeren. Blijven we net zo hecht als we elkaar niet meer dagelijks zien? Of gaan de verschillen en kleine ergernissen ons uit elkaar drijven? Op de een of andere manier voelt deze gezamenlijke vakantie als een soort afscheid en dat maakt me verdrietig. Het voelt fijn om ergens bij te horen, onderdeel van een geheel te zijn. In mijn eentje voel ik me kwetsbaar.

'Sta je weer te mijmeren?'

Ik was even zo diep in gedachten verzonken dat ik niet

eens doorhad dat Marjolein de dansvloer heeft verlaten en nu voor mijn neus staat.

‘Kom, drink je glas leeg en ga mee dansen! De muziek is echt te gek.’

Ze pakt mijn hand en sleurt me mee. Ik verzet me niet. Niemand zegt nee tegen Marjolein. Haar blonde krullen dansen over haar schouders en ze steekt haar armen uitgelaten in de lucht als ze meezingt met haar favoriete nummer: ‘The Time of My Life’ van Bill Medley en Jennifer Warnes. Een vent die achter haar staat slaat zijn arm om haar buik en duwt zijn heupen tegen haar kont, alsof hij Johnny uit *Dirty Dancing* is. Ik verwacht dat ze hem van zich af zal duwen, maar ze legt haar hand op zijn arm en beweegt haar heupen verleidelijk mee met die van hem. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar Tom, die niet in de gaten heeft dat zijn vriendin staat te sjansen met een andere, veel oudere kerel. Een kerel die haar nu in haar nek staat te zoenen. Ik werp Marjolein een waar-ben-je-nou-mee-bezig-blik toe en ze kijkt me triomfantelijk lachend aan. Ze geniet hiervan. Van de spanning, de uitdaging, de aandacht. Mannen zijn voor haar speeltjes die je niet te lang bij je moet houden. Inwisselbaar en rijp voor vervanging, zoals kauwgom waar de smaak vanaf is. Waarom gunt ze mij Tom niet? Ze weet dat Tom ook slechts tijdelijk is, dat ze niet met hem gaat trouwen. Dat zei ze vorige week nog.

Op dat moment komt Tom met grote passen de dansvloer op lopen. Zijn gezicht staat grimmig als hij de man met wie Marjolein staat te sjansen van haar af duwt en hem te verstaan geeft dat hij moet opsodemieteren. Aan

de glans in Marjoleins ogen zie ik dat ze ervan geniet. Ze vindt het heerlijk als er om haar gevochten wordt. Net zo makkelijk hangt ze weer bij Tom om zijn hals en probeert hem te zoenen. Hij duwt haar weg en haar gezicht betreft als ze zich realiseert dat ze te ver is gegaan. Ik kan niet verstaan wat ze tegen Tom zegt, maar het ziet er smekend uit. De andere man komt weer dichterbij en bemoeit zich ermee. Er ligt een gevaarlijke blik in zijn ogen als hij Marjolein in haar billen knijpt. Ze mept naar achteren, maar dat lijkt hem alleen maar op te winden. Tom staat duidelijk in dubio. Hij wil Marjolein beschermen, maar heeft geen zin in een vechtpartij met een vent die een kop groter is dan hij. Dan zie ik dat mensen aan de kant worden geduwd door Mike. Hij loopt op het groepje af en haalt zonder aarzelen uit naar Marjoleins belager. Zijn vuist raakt de man vol op de neus en het bloed spuit eruit. Hij doet wankelend een paar stappen naar achteren, maar Mike is niet van plan hem te laten ontsnappen. Een combinatie van vuistslagen daalt op het gezicht van de man neer. Er wordt gegild en de omstanders maken zich uit de voeten, terwijl twee uitsmijters zich door de mensenmassa heen worstelen om de vechtende partijen uit elkaar te halen.

Ik maak gebruik van het moment van verbazing en chaos en trek Marjolein tussen de mannen uit. Dankbaar volgt ze me naar het toilet. Ik zie dat er twee hokjes bezet zijn en dat twee vrouwen hun make-up staan bij te werken voor de grote spiegel die boven de wasbakken hangt. Maar het kan me niet schelen dat we niet alleen zijn, ik kan me niet langer inhouden.

‘Waarom doe je dat nou?’ geef ik Marjolein de wind van voren. ‘Waar ben je in godsnaam mee bezig?’

‘Waar heb je het over? Ik was gewoon wat aan het dansen.’

‘Nee, dat was je niet! Is Tom niet genoeg voor je? Als dat zo is, laat hem dan gaan.’

‘Zodat jij hem kunt hebben zeker? Zet hem nou maar uit je hoofd. Hij is van mij.’

Ik besluit niet in te gaan op haar beschuldiging. ‘Heb je niet door dat je jezelf nog eens serieus in de problemen brengt met je gedrag? Tot nu toe is er altijd wel iemand geweest die je uit de penarie heeft geholpen, maar er komt een dag dat je de verkeerde tegen het lijf loopt en je er alleen voor staat. En dan? Je zult niet de eerste zijn die verkracht wordt. Of erger.’

Ineens begint ze keihard te huilen. Geschrokken wil ik een arm om haar heen slaan, maar ze weert me af.

‘Sorry, Marjolein, ik maak me gewoon zorgen om je. Wees alsjeblieft een beetje voorzichtiger.’

Ze kijkt me boos aan. ‘Wat weet jij nou helemaal? Je begrijpt er niks van.’

‘Waar heb je het over? Wat moet ik weten en waar begrijp ik niks van?’

Zonder te antwoorden draait ze zich om en rent het toilet uit. Ik blijf beduusd achter en voel de ogen van de andere aanwezige vrouwen in mijn rug prikken. ‘*The show is over*’, bijt ik ze toe terwijl ik mijn vriendin achterna loop.

Ik zie Marjolein met betraande ogen bij Tom en Mike staan. Ze zoekt toenadering bij Tom. Vliegt hem om zijn nek en probeert hem te zoenen. Hij draait zijn hoofd weg

en haalt haar dwingende armen van zijn nek. Houdt haar polsen stevig vast. Marjoleins gezicht betreft, eerst van verbazing, dan van woede. Ze rukt zich los en geeft hem een zet. Mike moet lachen. *Moet ik ingrijpen of moet ik ze dit zelf laten uitvechten?* Marjolein geeft me niet eens de kans om de held uit te hangen en loopt weg. Tom volgt haar niet, drinkt zijn glas bier in een paar teugen leeg en bestelt een nieuwe. Ook Mike maakt geen aanstalten om achter Marjolein aan te gaan.

Ik baan me een weg door de dansende en flirtende mensenmassa. Lampen flitsen voor mijn ogen, een arm strijkt te dicht langs mijn borsten, maar ik maak me er niet druk om. Ik zie Marjolein niet. Waar is ze gebleven? Het zit me niet lekker dat ze overstuur en aangeschoten is vertrokken, en ik ren naar de uitgang. Laat de portier een foto van mijn beste vriendin zien en vraag in mijn beste Engels of hij haar heeft gezien. Hij bevestigt dat ze naar buiten is gegaan.

‘Alleen?’

‘Nee, er was een man bij haar. Of in elk geval ging hij vlak na haar naar buiten.’

Ik beschrijf de vent die haar lastigviel op de dansvloer en hij knikt.

‘Zou kunnen, ja.’

Shit, daar heb je het al. *Je vraagt er verdomme ook om*, denk ik, maar ik ben eerder bezorgd dan boos. Ik schiet langs de portier heen naar buiten en speur de omgeving af. In de verte rijdt een taxi weg. Geen Marjolein. Zit ze in die taxi? Voor de zekerheid prent ik het kenteken in mijn ge-

heugen. Een groepje hitsige jongens fluit naar me en roept iets in het Spaans. Een van hen maakt zich los uit de groep en komt me achterna terwijl hij zoengeluidjes maakt.

¿Vas a casa conmigo, bebe?

Hoewel ik er geen woord van versta, kan ik wel raden wat hij zegt en ineens raak ik in paniek. Ik ben hier helemaal alleen – Tom, Mike en de anderen weten niet dat ik naar buiten ben gegaan en ze zullen me niet zo snel missen. Shit, waarom doet Marjolein dan ook zo stom? Waarom moet ze dan ook zo nodig midden in de nacht op straat gaan rondzwerven? Nu zit ik met de gebakken peren en ik voel me echt helemaal niet op mijn gemak hier in mijn eentje.

Ik draai me om, ren terug naar de discotheek en laat het stempeltje op mijn pols aan de portier zien. Hij knikt en laat me binnen. Hijgend loop ik de broeierige feesttent weer in.

Zoek het ook maar uit, Marjolein, ik pas ervoor om mezelf in gevaar te brengen.